

عنوان مقاله:

چگونگی مهار نیروی رانشی سازه های بناهای تاریخی در معماری ایرانی

محل انتشار:

هفتمین همایش علمی پژوهشی توسعه و ترویج علوم معماری و شهرسازی ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

نرگس کریمی - دانشجوی دکتری مرمت و احیای بناها و بافت های تاریخی دانشگاه هنر اصفهان دانشکده مرمت و حفاظت

خلاصه مقاله:

با پیدایش معماری یادمانی همچون معابد و پرستشگاه ها در دوران تاریخی، بزرگ شدن ابعاد این گونه بناها به دلایل اعتقادی، سبب ایجاد بناهای مرتفع و بلند برای رسیدن به نیروهای متعالی و آسمانی شد و قطعا معمار آن زمان باید برای این ارتفاع تأملی درخور می اندیشید تا با افزایش ارتفاع بنا و نیروی رانشی ناشی از آن، انتقال این نیرو به زمین را به نحو اصولی و مطلوب به اجرا برساند. چگونگی مهار نیروی رانشی ایجاد شده از ارتفاع زیاد بناها توسط معمار ایرانی، مسئله ای است که در این پژوهش با ابزار یافته اندوزی، مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای پاسخ داده شده است. با پژوهشهای انجام گرفته می توان اقرار نمود که معماران با کسب تجربه در چگونگی توزیع صحیح فشارها و نیروها، به پایداری و استقامت بنا یاری رسانده و در پی خنثی نمودن این فشارها، راهکارهای مبتکرانه ای اجرا نمودند که از جمله ی آنها میتوان به پهن کردن جرزها و دیوارها، ایجاد دیوارهای هو، به کارگیری تویزه هایی با خیز بیشتر و دهانه ی کمتر، استفاده از تویزه های مجاور جهت مهار نیروهای رانشی و استفاده از مصالح با جرم حجمی کمتر مانند خشت و چینه اشاره نمود.

کلمات کلیدی:

مهار نیروی رانشی، سازه های تاریخی، معماری بناهای تاریخی، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1180445>

